

OSTANOWIĆ (3) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w ostać oraz -owić); a jasne.

inf ostanowić (2). \diamond *con 2 sg m* byś ostanowił (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przyładów) – XVII w.

Pozostawić, zatrzymać; umieścić kogoś gdzieś [kogo gdzie] (3) : Nád rofkołńnemi żywioły raczy on [Bóg] oštánowić mie/ y nád rozmáytemi wodami przyiemnie płynącemi ráczy on wychować mnie RejPs 33v; ábyś lie go [Pana]/ thák iáko cie tu vpomina/ wiernie á práwie rozmiłował/ á oštánowił w nędznym przybytku dułze fwoiey/ fpołu z Oycem y z Duchem fświętym. RejPos 145v.

Zwrot: »przy sobie ostanowić« (1): A fnaź nie máłz thák wielkiego błogofławieńftwá na fwiecie/ ktoregobyś nieofięgnął [!]/ iellibyś ten błogofławiony á obiecány klenot fyná Bożego/ przez wiárę fwoię/ iákoć tu fám obiecucie/ przy fobie oštánowić mogł. RejPos 146v.

Synonimy: zatrzymać, zostawić.

Formacje współrdzenne cf STANOWIĆ.

AW